

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 3111/05
08.03.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Звездане Лутовац, Предрага Трифуновића, Николе Станојевића и Михаила Рулића, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије – Министарство финансија и економије – Пореска управа – Регионални центар Крагујевац, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво – Одељење у Крагујевцу, против првотуженог Социјалистичке партије Србије из Београда и друготуженог Градског одбора СПС Крагујевац, чији је заједнички пуномоћник адвокат АБ, ради дуга и иселења, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Окружног суда у Крагујевцу Гж.бр. 981/05 од 6.09 2005. године, у седници већа одржаној дана 8.03.2006. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

I ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија првотуженог.

II УСВАЈА СЕ у целости ревизија друготуженог и УКИДАЈУ пресуда Окружног суда у Крагујевцу Гж.бр. 981/05 од 6.09 2005. године и делимична пресуда Општинског суда у Крагујевцу П. број 1309/02 од 26.01.2005. године у ставовима I и II изреке и предмет у том делу ВРАЋА првостепеном суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Делимичном пресудом Општинског суда у Крагујевцу П. број 1309/02 од 26.01.2005. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље па је друготужени обавезан да јој на име закупнине за период од 1.03.1999. до 31.12.2002. године, исплати износ од 6.283.009,41 динара, са законском затезном каматом од 24.07.2004. године као дана вештачења па до исплате, све у року од 15 дана по правоснажности пресуде. Ставом другим изреке друготужени је обавезан да тужиљи по основу зараде исплаћене ББ за период од 1.01.1998. до 30.09.1999. године, исплати износ од 78.967,11 динара, са законском затезном каматом почев од 24.07.2004. године као дана вештачења па до исплате, у истом парцидном року. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље према првотуженом, за исплатом истих новчаних износа као у ставовима првом и другом изреке.

Пресудом Окружног суда у Крагујевцу Гж.бр. 981/05 од 6.09 2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужених и потврђена делимична пресуда Општинског суда у Крагујевцу П. број 1309/02 од 26.01.2005. године.

Против ове правоснажне другостепене пресуде, тужени су изјавили благовремену ревизију због: битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Бавећи се пре свега њеном дозвољеношћу сходно члану 389. став 2. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија друготуженог дозвољена, али да је ревизија првотуженог недозвољена јер првотужени нема правни интерес за подношење ревизије, обзиром да је у односу на њега правоснажно одбијен тужбени захтев тужиље.

Стога је Врховни суд одбацио ревизију првотуженог као недозвољену сходно члану 392. ЗПП, одлучивши као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући правилност другостепене пресуде у смислу члана 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија друготуженог дозвољена и основана стога што је побијана пресуда заснована на погрешној примени материјалног права. Следом чега је релевантно чињенично стање остало неутврђено.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила као закупадавац и друготужени као купац су дана 19.02.1999. године закључили уговор о закупу на одређено време за три године, почев од 1.03.1999. године, пословних просторија површине од 338,64 м² које се налазе на II спрату зграде ВВ. Тим уговором се друготужени обавезао да ће тужиљи плаћати месечну закупнину од по 5 ДЕМ за 1м² површине у динарској противвредности, до трећег у месецу за текући месец, унапред. Тужила је друготуженог увела у посед предметних пословних просторија које он и даље држи и користи, а да ништа није исплатио од уговорене закупнине. Споразумом о регулисању исплате зараде ББ запосленом код тужиље а изабраном за секретара извршног одбора друготуженог, закљученим између истих уговарача дана 16.05.1995. године, регулисан је начин исплате зараде тог физичког лица на тај начин да исплату његове месечне зараде врши тужила, с тим да јој месечне износе његове бруто зараде рефундира друготужени. Међутим, друготужени то није учинио за временски интервал од 1.01.1998. закључно са 30.09.1999. године. Вештачењем преко судског вештака финансијске струке је утврђена висина дуговања на име закупнине за период од 1.03.1999. закључно са 31.12.2002. године од укупно 6.283.009,41 динара, с тим што тај износ

за период од 1.08.1999. године до 31.12.2002. године од укупно 8.288.000,11 динара, стим што тај износ поред главног дуга неисплаћене месечне закупнине, садржи и капитализирани износ обрачунате законске затезне камате рачунате на сваки појединачни месечни износ од његовог доспећа до дана вештачења 24.07.2004. године. Истим налазом и мишљењем судског вештака утврђена је и висина дуга за исплаћену зараду наведеном физичком лицу у наведеном утврђеном временском интервалу, у износу од укупно 78.967,11 динара којим је садржан како износ главног дуга, тако и износ обрачунате капитализиране законске затезне камате за сваки појединачни месечни износ од дана његовог доспећа па до дана вештачења 24.07.2004. године.

На бази утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да тужиља основано захтева од друготуженог испуњење његове уговорне обавезе исплате закупнине и рефундације зараде наведеном физичком лицу, на које се обавезао наведеним уговором о закупу и споразумом о регулисању исплате зараде. Као и то да је задоцњењем у испуњењу тих новчаних обавеза, друготужени као дужник сходно члану 277. став 1. Закона о облигационим односима, дужан да поред главнице плати и законску затезну камату. Третирајући као дан падања у доцњу рок одређен за испуњење појединачне месечне обавезе, заправо сходно члану 324. став 1. Закона о облигационим односима.

Међутим, основано друготужени у својој ревизији указује да је доспевањем новчаних износа који у себи уз главни дуг садрже углавничену у капитализираном износу обрачунату затезну камату, погрешно примењено материјално право и то члан 279. став 3. Закона о облигационим односима. Којим је прописано да на повремена доспела новчана давања (у шта спадају предметне новчане обавезе) затезна камата тече од дана подношења тужбе, односно од дана када је суду поднесен захтев за њихову исплату.

Стога ће првостепени суд у поновном поступку допунским ангажовањем истог судског вештака поуздано утврдити висину затезне камате на доспела новчана давања почев од дана подношења тужбе у овој правној ствари, да би на тај начин поуздано утврдио висину дугованих новчаних износа по оба правна основа: уговора о закупу и споразума о регулисању исплате зараде. Следом чега ће одлучити о основаности постављеног тужбеног захтева тужиље.

Приликом одлучивања Врховни суд је имао у виду ревизијски навод друготуженог о битној повреди одредаба парничног поступка из новелираног члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП, доношењем побијане пресуде; али је нашао да је неоснован. Обзиром да је и са правног аспекта овога суда правилно заузето правно становиште другостепеног суда о у конкретном случају, изузетно признатој страначкој способности друготуженом, у смислу члана 77. став 3. ЗПП. Засновано на бази претходног релевантног утврђења његовог располагања имовином на коју се може спровести извршење.

Како одлука о трошковима спора зависи од исхода одлуке о главној ствари, то је и она укинута сходно члану 166. став 3. ЗПП.

Са изложеног разлога Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке овог решења применом члана 395. став 2. раније важећег ЗПП, а у вези члана 491. став 1. важећег ЗПП ("Сл. гласник РС" број 125/2004 од 22.11.2004. године, са применом од 23.02.2005. године).

Председник већа-судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц